

Sygnatura akt VI W 3181/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lutego 2013 roku

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia VI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Paweł Chodkowski

Protokolant: Katarzyna Kargul

po rozpoznaniu w dniu 19 lutego 2013 roku

sprawy przeciwko **M. B.**

córcie H. i M. z domu S.

urodzonej (...) w K.

obwinionej o to, że: w dniu 16 czerwca 2012 roku o godz. 12.30 kierując sam. os. marki P. (...) o nr rej. (...) jechała środkowym pasem do jazdy na wprost ul. (...) od strony ul. (...) w kierunku ul. (...) i na skrzyżowaniu z ul. (...) nie zastosowała się do sygnalizatora S-1 wyświetlającego czerwone światło, przejeżdżając skrzyżowanie przy palącym się świetle czerwonym, nie zachowała szczególnej ostrożności oraz nie udzieliła pierwszeństwa przejazdu, w wyniku czego zderzyła się z samochodem osobowym marki O. (...) o nr rej. (...), którego kierujący jechał lewym pasem ul. (...) od strony ul. (...) w kierunku ul. (...) i na skrzyżowanie z ul. (...) wjechał przy zielonym świetle sygnalizatora S-1 dla swojego kierunku ruchu. Czynem swoim spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym

tj. o czyn z art. 86 § 1 kw

*****

I. uniewinnia obwinioną **M. B.** od popełnienia zarzucanego jej czynu opisanego w części wstępnej wyroku;

II. kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

W toku przewodu sądowego ustalono następujący stan faktyczny:

W dniu 16 czerwca 2012 roku, na ulicy (...) we W., doszło do kolizji drogowej, w której uczestniczyli kierująca samochodem P. nr rej. (...) i kierujący samochodem marki O. (...) nr rej. (...) K. K. (1). Jadąca środkowym pasem ruchu ulicy (...) w kierunku ulicy (...), wjechała na skrzyżowanie z ulicą (...), przy wyświetlonym na sygnalizacji świetlnej zielonym świetle dla jej kierunku ruchu. Kierowany przez nią samochód został wówczas uderzony przez jadącego lewym pasem ruchu ulicy (...) (od strony ulicy (...)) O. (...).

W następstwie kolizji oba pojazdy uległy uszkodzeniu. Pasażer samochodu marki P. M. M. (2) został przewieziony do szpitala.

dowód:

zeznania świadka M. M. (2), k. 33 akt;

wyjaśnienia obwinionej k.32akt;

notatka urzędowa o kolizji drogowej k.3 akt;

dokumentacja fotograficzna k. 16;

opinia biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych k. 35-42 akt;

zeznania biegłego J. D. k. 49 akt.

M. B. nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu i złożyła wyjaśnienia zgodne z ustalonym stanem faktycznym akcentując, że jej wjazd na skrzyżowanie ulicy (...) z ulicą (...) nastąpił przy wyświetlonym zielonym świetle dla jej kierunku ruchu.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom obwinionej, brak bowiem okoliczności, które mogłyby negatywnie wpłynąć na ocenę tego dowodu. Przedstawiony przez obwinioną przebieg wydarzeń nie został zakwestionowany przez biegłego z zakresu techniki samochodowej, ruchu drogowego i rekonstrukcji wypadków. Na podstawie dokonanych analiz miejsca kolizji oraz zgromadzonej dokumentacji stwierdził on bowiem, że na podstawie technicznej analizy materiału dowodowego, biegły nie był w stanie ustalić, który z uczestników kolizji w chwili zdarzenia zachowywał się nieprawidłowo. Przyznał, że każda z wersji jest prawdopodobna, przy czym podana przez obwinioną znajduje również odzwierciedlenie w zeznaniach M. M. (2). Świadek ten nie tylko potwierdził bowiem twierdzenia obwinionej, co do wjechania przez nią na skrzyżowanie przy zielonym sygnale wyświetlanym dla jej kierunku ruchu, ale wskazał również na bardzo istotną okoliczność odnoszącą się do sytuacji na drodze w czasie bezpośrednio poprzedzającym kolizję. Siedząc obok kierującej P., zaobserwował bowiem stojące na ulicy (...), przed sygnalizatorem, dwa samochody. Biegły przy tym ustalił, że układ sygnalizacji świetlnej na skrzyżowaniu jest tego rodzaju, że sygnał czerwony wyświetlany dla samochodów zamierzających wjechać w ulicę (...) z ulicy (...), oznacza również czerwone światło dla pojazdów znajdujących się na ulicy (...) (a tym samym zielony cykl świetlny, dla samochodu obwinionej). Oceniając zatem wskazania faktyczne świadka, w pełni korespondujące z treścią wyjaśnień M. B., Sąd odmówił wiarygodności zeznaniom K. K. (1). Przedstawiona przez niego wersja przebiegu zdarzeń jest odosobniona i nie znajduje żadnego potwierdzenia w materiale dowodowym.

Stwierdzić należy, że – jak ustalił biegły - na skrzyżowaniu, w zakresie zmiany cykli świetlnych, występuje bardzo długi czas zwłoki. Oznacza to, że aby doszło do kolizji w okolicznościach wskazanych przez K. K., obwiniona musiałaby wjechać na skrzyżowanie, gdy czerwony sygnał dla jej kierunku ruchu wyświetlany był przez kilkanaście sekund. Nie tylko zatem jej wyjaśnienia i zeznania M. M. (3) przeczą tej okoliczności, ale również zwykłe zasady zdrowego rozsądku i racjonalności poruszania się po drodze podważają wskazane we wniosku o ukaranie przyczyny kolizji. Trudno założyć, że świadoma, w pełni ukształtowana osoba, wychowująca dziecko, wioząca przy tym pasażera, ignoruje elementarne zasady ruchu drogowego i wjeżdża na duże skrzyżowanie, gdy już kilkanaście sekund emitowany jest sygnał czerwonego światła. Stanowczo przy tym temu zaprzecza, zaprzecza temu również M. M. (2), a także wskazany przez niego pojazdów stojących na ulicy (...).

Nadmienić także należy, biegły podniósł także, iż obserwacja sygnalizacji świetlnej, dla pojazdów wjeżdżających na ulicę (...) od ulicy (...), w godzinach południowych, zwłaszcza w okresie letnim, z uwagi na fakt padania promieni słonecznych, jest nader utrudniona.

Sąd dokonując swoich ustaleń oparł się na treści opinii biegłego. Jest ona bowiem rzetelna, jasna, pełna i zachowuje walor przydatności w niniejszym postępowaniu. Opinia ta nie zawiera wewnętrznych sprzeczności. Posługuje się logicznymi argumentami.

Sporządzona została przez biegłego z wieloletnim stażem i nie została zakwestionowana przez żadną ze stron.

Treść opinii nie podważa wiarygodności wyjaśnień obwinionej i podanych przez nią okoliczności przebiegu wydarzeń. Wskazana przez nią wersja przyczyn kolizji znajduje potwierdzenie w zgromadzonym materiale dowodowym, w tym w szczególności w zeznaniach M. M. (2). Tym samym sąd uznał, że materiał dowodowy nie pozawala na nie budzące wątpliwości ustalenie, że to M. B. zachowaniem swoim stworzyła zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu. Z tego względu Sąd uniewinnił ją od popełnienia zarzucanego jej czynu.

Wobec treści rozstrzygnięcia, kosztami postępowania Sąd obciążył Skarb Państwa (art.118 § 2 kpw).